

ГЛАВА XXI

Бѣше валѣлъ дъждъ. Жълтиятъ паважъ на булеварда лъщѣше отъ чистота. Къмъ шесть часа по него тръгна вѣчната тълпа, която въ привечерната разходка по булеварда откриваше хубостта на града и хората които виждаше презъ нѣжнитѣ свѣтлини на залѣза или презъ пламналитѣ очи на хубаво момиче. Въ тоя часъ за тълпата, излѣзла отъ прашнитѣ канцеларии, отъ университетскитѣ аудитории, отъ колибитѣ въ крайнитѣ квартали и отъ дворцитѣ на богатитѣ, грижитѣ на деня изчезваха, голѣмитѣ въпроси, които пълнѣха вѣстниците, не съществуваха. Това бѣше шествие на любители на въздуха, на любители на интимни разговори, на ловци на обещаващи погледи. На булеварда всички момичета сж хубави, всички мжже сж влюбени. Върволицата се ниже по дветѣ посоки на булеварда, презъ двата часа за разходка всички сж извънъ живота на деня и изглеждатъ щастливи и добри.

Въ сладкарницата на жгъла въздухътъ никога не се пречиства и връзката съ живота и въпроситѣ на днитѣ никога не се прекъсва. Тукъ се мѣнятъ само хората, но когато седнатъ предъ маситѣ тѣ